

Jan Opěla:

Matti Suuronen a plastová architektura 60. let

Oponentský posudek bakalářské práce

Téma, které si autor vybral pro svou práci, je velmi zajímavé, nosné a – vzhledem k současnému intenzivnímu zájmu o architekturu 50-70. let – rovněž velmi aktuální. Již z úvodu práce vyplývá, že záměrem autora bylo zmapovat nejen tvorbu finského architekta Matti Suuronena, ale i problematiku plastové architektury jako takové. Z textu na první pohled vysvítá autorovo okouzlení tématem a systematický zájem, který mu při přípravě práce věnoval. Rozsáhlý seznam použité literatury i schopnost kritického výběru výstižných citátů, který je evidentně podložen vlastním uceleným autorským pohledem, jsou nejlepším dokladem autorova zvládnutí této složité problematiky.

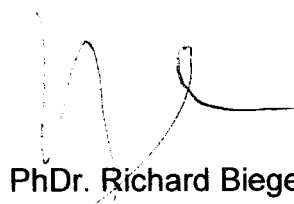
Šíře záběru a autorská forma „vyprávění“ historie plastové architektury je však zároveň problematickým bodem práce, jejíž text se rozbíhá do rozličných detailů a souvislostí, které sice s tématem více či méně souvisí, ale které logicky nebylo možno na ploše bakalářské práce náležitě rozvinout. Je zřejmé, že při kritickém čtení práce by některé „odbočky“ bylo možno ku prospěchu celku hlouběji propracovat nebo zcela eliminovat (viz např. nesourodá vsuvka o sektorovém nábytku v Československu 70. let). Jako problematické se jeví i jednoduché paralely a naznačené souvislosti západní architektury s dobovými tendencemi ve východním bloku. Vliv západních tendencí na „východní“ architekturu je sice nesporný, avšak vždy je třeba podrobně studovat konkrétní podmínky a případné modifikace, ke kterým vzhledem k nedostatku informací a zcela jiným společenským podmínkám nutně docházelo.

Kapitoly věnované vlastní plastové architektuře jsou zpracované velmi dobře, a to jak na příkladu Suuronenovy tvorby, tak na dalších příkladech ze Západní Evropy. Velmi zdařile jsou popsány historické okolnosti vzniku, složitého přijímání i nuceného ústupu plastových staveb. Podrobnější analýzu by si zasloužily naznačené sociologické a ekologické aspekty těchto staveb, které v jejich historii hrají bezpochyby jednu z klíčových rolí. Náznak možnosti návratu k plastovým stavbám v ekologickém pojetí, který autor ve své závěrečné pasáži zmiňuje, by si rozhodně zasloužil doplnění o další aspekty tohoto problému, jako je například současný revival organické architektury (např. Future System Jana Kaplického), kterou sám

autor v úvodu jako jeden zdrojů plastových staveb zmiňuje či možnost spojení plastových staveb s nejmodernějšími možnostmi počítačového projektování reálných i virtuálních kompozic. Tyto a další otázky však jsou již výrazně nad rámec formy bakalářské práce, kterou se autorovi podařilo bezesbytku naplnit. Celkový dojem z práce je bohužel výrazně narušen velkým počtem pravopisných i stylistických chyb, které dokládají, že autorovi nezbyl čas na závěrečnou důkladnou korekturu.

Přes zmíněné výtky práci rád doporučuji k obhajobě s tím, že by bylo velmi žádoucí, aby se autor tématu dále věnoval například ve své diplomové práci.

V Praze, dne 8. 9. 2009.

PhDr. Richard Biegel, Ph.D.